

Magnesium chloride bij acute en chronische ziektebeelden.

Door: Raul Vergini, Arts
Vertaling: Ed Gunneweg

In 1915, zocht een Franse chirurg, Prof. Pierre Delbet, arts, een oplossing om wonden te reinigen, omdat hij had geconstateerd dat de traditionele antiseptische oplossingen eigenlijk weefsels beschadigden en besmetting juist veroorzaakte in plaats van te voorkomen. Hij testte verscheidene minerale oplossingen en ontdekte dat een oplossing van magnesiumchloride niet alleen onschadelijk voor weefsels was, maar dat het een groot effect had op de activiteit van leucocyten en fagocytose; zo bleek het perfect geschikt voor externe wondbehandeling.

Dr. Delbet deed heel wat onderzoek, 'experimenten in vitro' en 'in vivo' met deze oplossing en hij merkte dat het niet alleen voor externe toepassingen goed was, maar dat het ook een krachtige immunologische-stimulans was indien het werd toegediend als injectie of zelfs door de mond. Hij noemde dit effect 'cytophilaxe'. Bij sommige 'in vivo' experimenten bleek het effect van de fagocytose op te lopen tot 300%. Dr. Delbet ontdekte toevallig dat deze orale oplossing een versterkend effect had op veel mensen en werd zich er zodoende van bewust dat magnesiumchloride een versterkend effect had op het gehele organisme.

In korte tijd, ontving hij berichten over de zeer goede therapeutische gevolgen van deze 'therapie' van mensen die magnesiumchloride voor zijn versterkende eigenschappen gebruikten en die aan diverse kwalen leden. Prof. Delbet begon het onderwerp diepgaand te bestuderen en bevestigde dat de magnesiumchloride oplossing een zeer goede therapie voor een lange lijst van ziekten was.

Hij verkreeg zeer goede resultaten bij: colitis, angiocholitis en cholecystitis van het spijsverteringskanaal; De Ziekte van Parkinson, ouderdoms-beven en spierkramp in het zenuwstelsel; acne; eczeem, psoriasis, wratten, jeuk van diverse oorsprong en winterhanden/voeten. Er waren het versterken van haar en nagels, een goed effect op typische ouderdoms ziekten (impotentie, prostaathypertrofie, problemen met het geheugen en de bloedsomloop en op ziekten van allergische oorsprong (hooikoorts, astma, urticaria en anafylactische reacties). Toen begon Prof. Delbet het verband tussen Magnesium en Kanker te onderzoeken. Na heel wat klinische en experimentele studies, vond hij dat magnesiumchloride een zeer goed effect had bij de preventie van kanker en ontdekte dat het verscheidene voorstadia van kanker kon genezen: leucoplasie, hyperkeratose, chronische mastitis, enz. Epidemiologisch onderzoek bevestigde de mening van Delbet en toonde aan dat de gebieden waarvan de grond rijker aan magnesium was, er minder kanker voorkwam en vice versa.

In experimentele onderzoeken, werd ontdekt dat de magnesiumchloride oplossing ook de voortgang van kanker bij proefdieren kon vertragen. Prof. Delbet schreef twee boeken, "Politique Preventive du Cancer" (1944) en "L'Agriculture et La Sante" (1945), waarin hij zijn ideeën over kankerpreventie en het verbeteren van het leven verklaarde. Het eerste is een goed gedocumenteerd rapport van al zijn onderzoeken over magnesiumchloride.

In 1943 gebruikte een andere Franse arts A. Neveu, de magnesiumchloride oplossing in een geval van difterie om de risico's van de anafylactische reactie te verminderen die was toe te schrijven aan het anti-difterie serum dat hij van plan was toe te dienen. Tot zijn grote verrassing, bevestigden de laboratoriumresultaten de volgende dag de diagnose difterie, het kleine meisje genas volledig voordat hij het serum kon toedienen. Hij schreef de activiteit van het immunosysteem toe aan de oplossing, en testte het bij meerdere difterie patiënten. Alle patiënten genazen in zeer korte tijd (24-48 uren), zonder bijwerking. Magnesiumchloride heeft geen direct effect op bacterien (m.a.w. het is geen antibioticum), Neveu dacht dat zijn techniek specifiek was, versterking van het immunosysteem, zodat het in sommige gevallen van poliomyelitis nuttig zou kunnen zijn en verkreeg dezelfde prachtige resultaten. Hij was zeer opgewonden en probeerde om de therapie bekend te maken, maar hij stootte tegen een muur van vijandigheid en obstructie van de 'Officiële Geneeskunde'. Noch Neveu noch Delbet (die lid was van de Academie voor Geneeskunde) kon de buitengewone resultaten van Neveu verspreiden. De oppositie was volledig: De professoren, Medische Overzichten, de Academie zelf, allen waren tegen de twee artsen.

De "officiële Geneeskunde" zag in de therapie met magnesiumchloride een bedreiging voor de nieuwe en groeiende zaken: inenting. Dr. Neveu werd niet ontmoedigd door dit alles en bleef de therapie bij

een breed scala van ziekten testen. Hij verkreeg zeer goede resultaten bij: het faryngitis, tonsillitis, hese stem, verkoudheid, griep, astma, bronchitis, broncho-pneumonie, longemfyseem, "de kinderenziekten" (kinkhoest, mazelen, rodehond, de bof en roodvonk), bij voedselvergiftiging en professionele vergiftigingen, buikgriep, steenpuisten, abcessen, erysipelas, fijt, ontstoken wonden, kraamvrouwenkoorts en osteomyelitis. Maar aanwijzingen voor de magnesiumchloride therapie eindigen hier niet.

In recentere jaren hebben andere artsen (waaronder ik) veel van de toepassingen van Delbet en van Neveu geverifieerd en de therapie bij andere ziektebeelden geprobeerd: acute astmatische aanval, shock, tetanus (hiervoor wordt de intraveneuze injectie gebruikt); herpes zoster, acute en chronische bindvliesontsteking, optisch neuritis, reumatische ziekten, veel allergische ziekten, lente-asthenie en Chronisch Vermoeheid Syndroom (zelfs bij kanker kan het een nuttige hulp zijn). De voorafgaande lijst van kwalen zijn in geen geval volledig: misschien kunnen andere ziekten met deze therapie worden behandeld maar daar dit een vrij "jonge" therapie is, zijn wij pioniers, en wij hebben de hulp van alle artsen en goodwill nodig om alle ware mogelijkheden van deze prachtige therapie te bevestigen. Vanuit praktisch standpunt gezien, dient u zich te realiseren dat alleen magnesiumchloride deze "cytophilactische" activiteit heeft, en geen ander magnesiumzout; waarschijnlijk is het een moleculaire, en niet slechts een lonen, kwestie.